

2014. JANUÁR–MÁRCIUS

JÓ PÁSZTOR

A JÓ PÁSZTOR ALAPÍTVÁNY LAPJA • 11. ÉVFOLYAM 1–3. SZÁM

„Nemzet támad nemzet ellen...” (Mt 24,7)

Egyszer Jézus tanítványai alkalmat kerestek arra, hogy magukban – azaz a Jézust követő sokaság nélkül – beszélgethessenek az Úrral. A Megváltó az Olajfák hegyén ült. Nemrégiben érkezhettek ide, hisz a templomból kijövet a tanítványok nem kis nemzeti büszkeséggel akarták Jézusnak, a galileainak bemutatni a gyönyörű templomot. Az Úr szomorú volt. Nem is nézett körül. Nem sokkal korábban már prófétált Jeruzsálemről, a szent városról. Elmondta, hogy elhagytak és üresek lesznek itt a házak, mert a prófétagyilkos városlakók elfordultak Istentől és nem is akarnak hozzá visszatérni.

Most – a szikrázó, hatalmas, fehér kövekre nézve – ezt mondja: „nem marad itt kő kövön, amit le nem rombolnának.” Aztán fölkapaszkodnak az Olajfák hegyére és a szokásos pihenőhelyen Jézus letelepszik. Rövid ideig hagyják csak egyedül. Zavarja a tanítványokat a szomorú Jézus, pesszimiztának tűnő, majdhogynem botránkoztató próféciaja, odamennek tehát hozzá, mellételepszenek és megkérdezik: „mikor?”

Mikor történnek meg ezek? És mi lesz a jele a visszajövednek, meg a világvégének? Mindenkit a „mikor?” izgat. Jézus először a jelekről beszél. Aztán válaszol a „mikor”-ra is: „...akkor jön el a vég” (14. vers).

A jelek között szerepel: „nemzet támad nemzet ellen, és ország ország ellen...”

A XX. század végén sokan azt hitték, hogy zűrzavarosabb időszak már nem jöhet. Két világégés, birodalmak szétesése, lokális háborúk

tömege. Aztán ránk köszöntött a XXI. század az „arab tavasz”-szal. A Közel-Kelet forrong. Gazdasági válság, kormányválságok sora. Az csak szemlélet kérdése, hogy katonai puccs vagy forradalom történt-e valahol – mondjuk Egyiptomban. Szíriában muzulmánok ölik a muzulmánokat, látszólag vagy valószínűségeen vallási alapon – ki tudja?

Néhány hete aztán Európában is elindult valami. Minden nap szó esik mostanság Ukrajnáról. Nem szeretnék politikai vagy épp katonai elemzésbe bonyolódni (a hívő embernek amúgy se ez a fő feladata), csak megjegyzem: nem lesz könnyű dolga az új ukrán vezetésnek, élen Alekszandr Turcsinov baptista lelkipásztorral, neki pedig különösen nem, hisz először kell fölfelé, az Úrra figyelnie, és csak utána a körülményekre, miközben a politikusok általában fordítva teszik, vagy épp fölfelé egyáltalán nem figyelnek.

Mindenesetre a „háborúk mindenfelé” most épp mifelénk közeledik. Már nem a távoli arab világból érkeznek csak nyugtalanító hírek, hanem a velünk szomszédos országból, amelynek egy része (Kárpátalja) soha nem is volt Ukrajna. Ősi magyar föld Munkáccsal és Beregszásszal, és csak Trianon óta cserélteti új gazdáit, akik mindig mindent megtettek azért, hogy a magyarok emlékét is – ha lehet – eltüntessék. Magyar testvéreink élnek ott nem kis szegénységben, köztük baptisták, kicsi gyülekezetekben, akik tudják, hogy hol van az óhaza, és számítanak is támogatásunkra minden tekintetben. A kárpátaljai misszió egyik központja Munkács volt

az I. világháború idején, ahol id. Stumpf Jenő volt a lelkipásztor. Róla közlök itt egy megemlékezést, ami bepillantást enged a háborús évek munkácsi missziójába is.

Stumpf Jenő – Munkács

id. Stumpf Jenő katonaként 1916-ban (1878–1929)

1914-ben a kis munkácsi gyülekezet néhány férfi tagját elvitte az általános mozgósítás. Köztük volt a gyülekezet vezetője, id. Stumpf Jenő is. Egészségi állapota miatt segédszolgálatra bizonyult alkalmasnak. A frontról közben jöttek a rémhírek, az egyik testvér fejlődést kapott, többen fogságba estek.

Munkácson a gróf építtetett egy barakkvárost, ahol hadikórházat rendeztek be. Több mint 1000 beteget ápoltak ott. 1916 elején id. Stumpf Jenőt is odautalták, mint beteget. Itt történt egy érdekes eset: Kóthfalvy Nagy Pál fiatal református táborigazgató barakkokról barakkra látogatta a betegeket, és mindenkinek adott valami olvasnivalót.

Stumpf Jenő katonaruhában a munkácsi imaház szőszékén

Egy orosz, egy német és egy magyar katona találkozása a munkácsi barakk-kórházban (jobb szélén id. Stumpf Jenő)

Stumpf Jenő ágyánál továbbment anélkül, hogy otthagyt volna nála bármit is. Erre ő megkérdezte, hogy neki miért nem ad semmit. A válasz a következő volt: „Azért, mert ön meg van mentve”. Az ágyon lévő fejtáblán ugyanis ezt lehetett olvasni: *baptista*.

Mikor id. Stumpf Jenő egészségi állapota javulóban volt, megbízták a barakk-kórház felügyeletével, ahol nemegyszer találkozott hívő betegekkel, köztük hadifogolyként oda került orosz baptistákkal.

Egy miskolci szakaszvezető, Halász József (a háború után a Budapest-József utcai gyülekezet tagja) huzamosabb ideig tartózkodott Munkácson, ahol értékes ügy-

vezetői és igehirdetői szolgálatot teljesített. Sokat törődött a gyülekezetben megforduló baptista katonákkal, és megszervezte a vasárnapi iskolát is.

1916 nyarán Somogyi Sándor prédikátor Munkácson teljesített katonai szolgálatot. Ő is többször hirdette az igét a gyülekezetben.

1918-ban Czine Ferenc, a 65. gyalogezred géppuska osztagának vezető parancsnoka szinte minden este megjelent sokadmagával az imaházban, ahol ő és id. Stumpf Jenő felváltva szolgáltak. Az általa hozott katonák közül többen megtértek. Ő egészen az 1919-es eseményekig maradt Munkácson, amikor is a trianoni békediktátum értelmében

Munkács Csehszlovákia részévé vált. A város az anyaországhoz csak 1938-ban, az első bécsi döntés után került vissza.

Stumpf Árpád, Debrecen, 2005. június 15.

(Zágoni Jenő: *Baptisták az Első Világháborúban*, MBE Levélár, Bp. 2007., 400–401. old.)

Az Úr Jézus a „mikor?” kérdésre nem ad konkrét választ, de konkrétan beszél bizonyos jelekről, amelyekre figyelniünk kell. Figyeljünk hát, de közben ne essünk találgatásokba, hisz azt is mondja, hogy sem a napját, sem az óráját nem tudjátok, hogy mikor jön el az Emberfia.

Dr. Almási Mihály

Szerkesztői rovat

Jelen számunkban három kiemelkedő témával találkoznak kedves olvasóink:

1. Éled a természet, itt a tavasz.
2. A centenáriumi év kapcsán számos írást közlünk az első világháború baptista vonatkozásairól.
3. Értékeljük az ukrainai eseményeket – persze nem politikailag.

Megkezdődtek a tavaszi munkák Szőkepusztán mind az imaház, mind a Gyerektábor körül: metszés, permetezés, s bizony már a fűnyírás is. Újra ültettünk fákat, kitisztítottuk az erdőt – amennyire a vadszeder engedi – kivágtunk néhány száraz, vagy veszélyesen megdőlt fát. Gyönyörű a vidék így tavasszal, rügyfakadás idején. Madárdaltól hangos az erdő, a kert, és a legkorábban virágzó fákon megjelentek az első méhek – alig hiszi az ember, de így van. Különösen szeretik gyűjteni a nektárt a som pici sárga virágaiból.

Az idei Szőkepusztai Konferenciát is szokás szerint július utolsó vasárnapján tartjuk, 27-én, természetesen mindenkit szeretettel várunk. Már tervezzük a gyermektáborozást...

Ebben a számban elhelyeztük mindkét alapítványunk rendelkezési nyilatkozatát, amely alkalmas arra, hogy azok, akik minden további nélkül elhelyezik adóbevallásukban, az adó 1 %-ával támogathassák munkánkat. Ugyanerre a célra a szintén mellékelt csekkek is használhatók.

Szeretném megköszönni kedves Olvasóink támogatását. Lapunk immár 11. évfolyamába lépett, és a továbbiakban is tervezzük megjelentetni és természetesen megküldeni mindazoknak, akik szívesen és áldással olvassák.

A 2014-es esztendő egészére az Úr gazdag áldását kívánja dr. Almási Mihály lelkipásztor-szerkesztő.

ARCHIV VIDEOTÁR

Folyamatosan töltünk föl archív videókat a You-Tube-ra, hosszabb és rövidebb, profi és amatőr fölvételekkel találkozhatnak a nézők a legváltozatosabb témakörökben. Néhányat említek: Jimmy Carter és a magyar korona, Billy Graham, Dr. Haraszi Sándor, megállapodás a

kormánnyal, a Benczúr utcai székház átadása, építkezések, bemerítési alkalmak, hangversenyek... Bizonyára érdemes böngészni a filmek között. A videotár elérhető: www.lachaza.baptist.hu/videotar

– am –

**Számos verset közlünk jelen számunkban Somogyi Imrétől. Ki volt ő? Egyre kevesebben vannak, akik ismerték, hisz több mint 60 éve, 1951-ben hazaköltözött az örök hazába.
Dr. Somogyi Imre a magyar baptisták különösen kiemelkedő vezetője.**

Somogyi Imre

(Simontornya, 1894. október 13.–1951. szeptember 14. Budapest)

Baptista egyházelnökünk, a költő és író, középiskoláit Sáropatakon és az ausztriai Scheibbsben végezte, utóbbi helyen mint szerzetesrendi kispap. A szerzetesrendből kilépve Gyulán lett tisztviselő. Végigküzdötte az I. világháborút, majd az 1918-as polgári demokratikus forradalom idején Gyula város rendőrfőkapitánya lett. Politikai szerepvállalásáért börtönt szenvedett; kiszabadulása után a fogságban megismert baptista vallásfelekezethez csatlakozott, s 1922-től baptista lelkész volt előbb Gyulán, aztán Budapesten. Teológiai oklevelét az USA-ban szerezte. 1939-től haláláig a baptista egyház vezetője volt, mint országos elnök, illetve hitközségi előljáró. Számos baptista lap szerkesztője, főszerkesztője volt (A Kürt, Békehírnök, Lelki Élet), Verseskötetei: Hulló

csillagok (1909), Hárfahangok (1926), Oltártűz (1929), Krisztus tanítása (1930), A gyülekezet harmonikus életének és fejlődésének

alapfeltételei (1934), Az Úr napja (1935), Égő csipkebokor (1943), Táborhegyi órák (1943). Történelmi és hitvédelmi írásai: A vallásszabadság és a baptisták (A szekta-kérdés, 1933), Kereszténység és rehabilitáció (1939), A baptisták (1941), Kossuth Amerikában (1941), Állam és egyház (1947), A vallásszabadság Magyarország történetében (1947), Emléklapok (I-II. kötet. 1948).

Irodalom: *Csontokba zárt tűz, dr. Somogyi Imre (Emericus) élete és munkája.*, Szerk. dr. Somogyi Barnabás, Budapest, 1982, 275p. + 16t.; *Zágoni Jenő: válogatott írások, Budapest, 2004, pp. 283–288.* (Dr. Somogyi Imre emlékezete). (Zágoni Jenő: *Baptisták az Első Világháborúban*, MBE Levéltár, Bp. 2007, 399–400 old.)

Rendelkezőnyilatkozat

Jelen számunkhoz két úgynevezett rendelkező nyilatkozatot melléltünk. Vagy az egyik vagy a másik felhasználható arra, hogy a Napsugár Gyermekmentő Alapítvány vagy a Jó Pásztor Alapítvány munkáját támogassuk adónk 1%-ával. Valamelyik rendelkező nyilatkozatot változtatás nélkül helyezzük el adóbevallásunkba. Minden Kedves Olvasónknak köszönjük a támogatást. E nélkül nem tudnánk megjelentetni az újságot, és nem lennénk képesek folytatni a gyermekmissziót.

– a szerk –

„Beteg voltam, és meglátogattatok”

Máté Evangéliuma 25,36.

Gyermekkoromban volt gyülekezetünkben egy beteg „néni”. A nevére nem emlékszem. Ameddig ismerhettem (10 éves koromig), állandóan ágyban fekvő beteg volt. Édesapám lelkipásztorként szolgált ott. Egy-egy találkozás után anyuka folyton azt mondogatta: ettől a testvérnőtől távozóban azt szoktam érezni, hogy hitemben megújultam, lelki békességem mélyebbé vált.

A szülőfalumban, amiről beszélek, kétezer körüli lakos lehetett. Hegyek közti hosszú völgy-település, „felvég”-gel és „alvég”-gel. Mi középtájon laktunk, ott volt a három „Isten-háza”, a református, a katolikus és a baptista.

A faluban mindenki ismert mindenkit, kezdve a közvetlen szomszédoktól egészen a cigánytelepig. Ha a szomszéd házban veszekedtek, áthallatszottak a kiabálások, meg az ajtócsapkodások. Beteg lett valaki? Mi, gyerekek átosontunk, megnézni, milyen sápadt, milyen lázas, mit eszik-iszik, volt-e már nála a doktor.

Egy beteg sose maradhatott észrevétlenül, látogatatlanul. Ott, a faluközösségben mindenki számított. Szükségük volt egymásra. Amíg egészségnek örvendett valaki, számíthattak rá, ha pedig kidőlt a sorból, neki volt igénye a többiekre, figyelmükre, támogatásukra.

Különösképpen így volt ez a gyermekágyas anyáknál. Tudta mindenki, hogy babát várnak. Ha megérkezett az újszülött, a közelebbi rokonok, ismerősök, a komák és az „ágyomék” beosztották egymást, ki mikor visz nekik, a családnak „főtt ételt”, többnyire tyúkhúsleves, meg a vele járókat, fánkot, vagy csőrögét.

Abban az időben még élt ez a nemes közösségi gyakorlat! Ha hiányzott valaki a sorból, rákérdeztek, vajon hol van, mi lett vele szegényel.

A lakóházak előtt, a kapubejáró mellett – emlékszem – természetes tartozék volt a lóca vagy a pad. Esténként várták haza a kondát és a csordát, vagyis – szó szerint – „kiültek a vén asszonyok a padra, de a

padra”. Várták haza a jószágot, hogy beterehessék őket a portára, az ólba, az istállóba.

Az ülőalkalmatosságokon pihenve aztán megbeszéltek, sőt, kibeszéltek mindent és mindenkit. Ez még a mai mobiltelefonnál is jobban működött, mert nem kellett félni, hogy lemerül az „elem”. Sőt, inkább feltöltődött. De a beteget nem csak megbeszélték, hanem elmentek hozzá friss információkért, és hogy vigasztalják őket.

Manapság mi a gyülekezeti alkalmak előtt vagy után szoktunk összehajolni, és rákérdezünk a hiányzókra. A rá következő héten pedig keressük az alkalmat a látogatásra. Az apostoli kor óta gyakorlat ez a hívők között, hogy a betegeket meglátogatjuk. Lehet fizikai, vagy lelki probléma, segíteni akarunk. Úgy szoktuk mondani, hogy „ima-karjainkon hordozzuk” a meglankadtakat, az erőtleneket.

Mi ugyanis hiszünk az imádság és a segítő szeretet erejében, illetve az imameghallgató Isten hatalmában és irgalmas szeretetében. Én magam is sokszor átéltem mennyei Atyám gyógyító kegyelmét.

Volt egy kedves atyai barátom a gyülekezetben, a 93 éves Gyuri bácsi. Már nagyon nem örült a hosszú életének, nyafogott, panaszkodott. Látogatáskor azt mondja nekem: „Sanyikám, imádkozz azért, hogy minél hamarább meg tudjak halni”.

– „Kedves Gyuri bátyám, én még sose kértem ilyet az Úrtól, hogy valaki gyorsan meg tudjon halni” – válaszoltam.

Mert mi, egyszerű beteglátogatók csak azért fohászodhatunk, hogy mennyei felséges Istenünk adjon türelmet, békességet, szellemi készenléteket, amikor bevégezzük földi vándorutunkat, hogy átmehezzünk hozzá, az örökkévalóság dicső országába, ahol szüntelen vele lehetünk majd múlhatatlan boldogságban.

Gerzsenyi Sándor
ny. lelkipásztor

Vegyétek és egyétek!

Eszter 5,1-3; Jel 3,20-21.

Örök Királyom, drága jó Megváltóm!
Találkozásra vágyik szellemem.
Felékesítve, ünneplő ruhában
Könyörgök, jöjj, találkozzál velem!

Bemegyek hozzád belső udvarodba,
Hol nem zavar a világ vad zaja.
Arra kérlek, most engedj közeledbe.
Táruljon ki a szíved ajtaja!

Tudom, irgalmadra nem vagyok méltó,
Leborulok hát trónusod előtt.
Nyújtsd kegyelmedet, hadd jussak be hozzád.
Add szereteted, a fölemelőt!

A megtört kenyér és a bornak kelyhe
Király-kezedben ez „arany-jogar”.
„Ez az én testem, és ez az én vérem!” –
Összeköt, mint egy szentséges fonal.

Nem csak az ajtóm, hanem a mennyország
Ajtaja is! – Mondd bátran, mit kívánsz!
Kérhetsz bármit a „fele királyság”-ig.
Mégkaphatsz mindent... Ámde jól vigyázz,

Mert az az egy, mit tőled én kívánok:
Légy hű halálig és nagyon szeress!
Neved beirták az Élet Könyvébe...
És mindörökké mellettem lehets!

G.S. 2013. okt.24.

Talán megint tavasz lesz

A múlt időt úgy érzékeljük hosszabb távon, hogy bizonyos jelzőkkel „feldaraboljuk”, vagyis évekre osztjuk. Az éveket hónapokra és hetekre (12 és 52), ezeket pedig napokra. A történelmi időt századokkal számláljuk, a történelmi korszakokat évezredekkel próbáljuk mérni.

Ennek a szerény kis irománynak itt április a kiinduló pontja. Az április hónap elnevezése a latin „aperio” igehez vezethető vissza. Jelentése több rétegű: Kitakar, kinyit, leleplez, láthatóvá tesz, látszik, ragyog, utat nyit. Ilyenek.

Gazdag és gyönyörű magyar nyelvünk ekként aposztrofálja ezt a gondolati gazdagságot az élő beszédben:

Ha lefordítanám a cinke csattogó énekét, ő így adja elő a tavasz praktikus kis dalát: „Nyitni kék! Nyitni kék!” A szőlősgazda erre veszi a „lapot” és a kapáját, és elindul lelkesen, hogy „kinyissa” a szőlőt. – A hegy tövében felfakad a forrás, ily módon láthatóvá válik a föld mély barlangjaiban felgyülemlett téli csapadék. – Az áprilisi bohó szelek elkergetik a ködös párákat, éjszakánként tündökölve ragyognak a csillagok. Az erdő fái alatt körben, a megfeketült harasztokon keresztül utat törnek maguknak a tavasz áprilisi virágai. Kihajt a fű, rügyek pattognak a bokrok hegyén, a fákon bimbót növesztenek az elszáradt, korcsoknak tetsző, vékony ágacskák.

Mező, erdő fürgé madár-zenészei felhangolják a torok mélyén kucorgó kicsiny hangszerüket, és fölzendül a természet pompás muzsikája. Az odúk sötét mélyéből előosonnak a téli álmukat befejező, ásító lakbérlok, és indul a pörgés, ugrándozás, versenyfutás, cirkusznak is beillő nyaktörő mutatványozás, hegyen-völgyön át minden irányban. – Egy „harmadfű” csikó mohón habzsolja az illatos, friss füvet egy „harmadfű” borjú nemes társaságában.

Április! – Kinyíltak a tágas terek kapui, ablakai, leplezetlenül láthatóvá válik a láthatatlan Alkotónak mindent felülmúló ereje, bölcsessége, sokoldalúsága, bőkezűsége – teremtményeinek megszámlálhatatlan sokaságán keresztül.

Az már csak egy rossz vicc, hogy ugyanakkor maliciózus megjegyzéseinkkel is körülkarózzuk Április kedves alakját. Ha valakit sikerül idétlen bugyutasággal megtréfálnunk, „április bolondjának” tituláljuk az illetőt, aki örömeiben „felmászhat a toronyba”. A gyerekre azt mondjuk: lökött szeleburdi, mint Április hónapja! A megbízhatatlanságot is a hónap nyakába varrjuk, hiszen egyik nap melegen körülдорombol bennünket a játékos tavasz sündörgő enyhésege, másnap azonban csattogva tépkedi rólunk felöltönket és goromba hangulat-foszlányainkat a megzavarodott áprilisi szél.

Vizsgálhatnánk ugyanakkor hitvilágunk áprilisát is. A téli hónapokban, ha hagytuk magunkat, Istenünk

megmetszette lelki gyümölcsfánkat. Kirügyezik most átadott életünk buzgó ága, hogy megteremjük a Szentlélek vitamindús áldásait? Tudunk-e szeretni – őszintebben és egyértelműbben, sokkal inkább, mint néhány hónappal ezelőtt? Kibújt-e a rozsdás avar alól szolgálatkészségünk virágos hajtása?

Örömmel zengjük-e énekünket, imádságainkat, dicsérve velük örök Teremtőnk újjá formáló, szent akaratát? – A jóindulat és segítő szándék áldott forrásai vajon felfakadnak-e békeséges szívünk mélyéből, hogy mások is átélhessék az élet Urának ajándékozó jókedvét – kezünk, lábunk, pénztárcánk, vallást tevő nyelvünk odaszenteselésén keresztül?

Behatároltam magam a téli évszak folyamán otthonom várfalai mögé. Tudhatnám pedig, hogy közösség nélkül, gyülekezetet mellőzve, ez a bizonyos védett várkastély („A házam a váram!”) kísértetjárta, ódon emlékmúzeummá degradálódik hamarosan. El kell most (Áprilisban) határoznom, hogy kilépek elszigeteltségemből, és kezet nyújtok, szívet tárok, szóba állok, kamrák kincseit kiviszem, megosztom azokkal, akiknek talán éppen arra volna szükségük, amit nálam már-már kezd elfedni a zöldes-fehér szép penész.

Arra hívott el Urunk, hogy áldás legyen egymás számára. Mert aki ad, annak adatik: „irgalom, békeség és szeretet” bőségesen (Jud 2). – Talán épp ez a rendje az áldott életnek, hogy egyrészt ott vagyok, lehetőleg még áldozat árán is, az Úr szent házában, ahol megszólít a mennyei Atya az Ige által. Ez lesz az a „bankbetét”, mely biztosítja, hogy „adassék nekem is az Ige, ha szóra nyitom a számat, hogy bátran ismertessem meg az evangélium titkát, melynek követe vagyok” (Ef 6,19).

„Ha tehát száddal Úrnak vallod Jézust, és szíveddel hiszed, hogy Isten feltámasztotta őt a halálból, akkor üdvözülsz. Mert szívvel hiszünk, hogy megigazuljunk, és szájjal teszünk vallást, hogy üdvözüljünk” (Róm 10,9-10).

Minden akkor és ott kezdődött! Feltámadása megkoronázta messiási küldetése addig beteljesült, dicső vonásait. Nem kérdi – tudatlanul – Poncius Pilátus többé, hogy „te vagy-e a zsidók királya?”, hiszen látható és tudható mennyben, földön és föld alatt, hogy nincs nála hatalmasabb király. Készül az egész univerzum, hogy nevére minden térd meghajoljon, menyeeiké, földieké és földalattiaké, és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére (Fil 2,10-11).

Akkor kezdődött bennem is minden, az ő halálával és feltámadásával. Térdre hulltam előtte mély alázattal, és Őt valloam azóta egyetlenegy Uramnak.

Április! Sarjadás, bimbózás, virágzás kezdete, gyümölcsözés áldott megalapozása! Április: Krisztus feltámadásának és az én feltámadásomnak is az emlékünnepe!

Gerzsenyi Sándor

Olvasóink írják

Szeretettel és imádsággal kívánom ez évre is Isten áldását a Jó Pásztor újság valamennyi közreműködője részére! A lap számomra mindig jó gondolatokat, örömezt jelent. Köszönöm a testvéreknek!

(Ecsedi Istvánné, Érd)

Jó Pásztor Alapítvány

Dr. Almási Mihály Testvér!

Kedves Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Hálásak vagyunk a 11. évfolyamába lépő Jó Pásztor lapért, melyet mindig örömmel olvasunk, sok marandó értéket találunk benne. Megőriztem minden lapot, amit megkaptam, olykor visszalapozok, szeretem újraolvasni a régi cikkeket. Most is azt fogom tenni, az első lapokig lapozok vissza.

Nemrég hallottuk egy bizonyágtételben, hogy az ember életében az első 10 év - a gyermekkor, a tizenévek - a tini-kor, a 20-as-évek a fiatalkor, a 30-as évek - a fiatal felnőtt kor, a 40-es évek - a felnőttkor, az 50-es évek - a középkor, a 60-as évek - az idősödő kor, a 70-es évek - az idős kor, a 80-as éveket még nem döntötte el, hogy vén-kor vagy szép-kor nevet adjon neki.

Egy lap életében a 10 év nagy idő, mégis azt kívánjuk, hogy érjétek el a „szép-kort”, sőt ameddig az Úr akarja és élteti a lapot - legyetek számunkra ezután is bibliai értékekre nevelők, sok szépséget továbbító, és a keresztrejtvényről és kvíz-kérdésekről még a szép-kor-

ban se felejtkeztek el. Azokat már nem a mi korosztályunk fejt meg, de mindig lesznek szépségre és tudásra szomjas kutatók - tehát Isten adjon sok erőt, bölcsességet, készséget a további szolgálatokhoz.

(Gulyás Ernő és Annuska, Bp)

Kedves Almási testvér!

Mindig érdeklődéssel olvasom a Jó Pásztor. Köszönöm a DVD-küldeményeket. Mennyei Atyánk áldását kívánom és kérem a jövőben is. Testvéri szeretettel: Margit

(özv. Cserepka Jánosné - Kanada)

Nagyon szeretem a Jó Pásztor újságot, benne a rejtvényeket is, annak ellenére, hogy sokszor jól megoldoztat, de ez csak javamra válik, igeismeretem jobban bővül. Áldja meg a jó Isten a Testvérek életét és munkáját továbbra is.

(Bató Tiborné, Ócsa)

... Köszönjük a Jó Pásztor lapban közölt sok szép beszámolót, felemelő írásokat. Különösen megragadott „A Kéri család megtérésének története”, mert a jeltolmács testvérnő, Andrea segítségével nemrég a rádióban és TV-ben is bizonyágot tett a fiatal Kéri József testvér az ő megtéréséről és elhívásáról. Így a lapban közölt történetük még több betekintést adott családjuk életébe. Imádkozunk, hogy a jó Atya áldja meg gazdagon fiatal testvérünk felkészülését a szolgálatra és tegye őt abban hasznossá. Mivel magam is mozgássérült vagyok évtizedek óta, különös figyelemmel kísérem bármilyen fogyatékkal élők helyzetét, életét, szolgálatát.

Külön öröm számunkra a lapban közölt rejtvények. Sok-sok köszönet a készítőjének!

(Bathó Erzsébet, Rév-Komárom)

1% • 1% • 1% • 1% • 1% • 1% • 1%

A JÓ PÁSZTOR Közhasznú Alapítvány • Adószáma: 18696619-1-13
A Napsugár Gyermekmentő Alapítvány • Adószáma: 19175955-1-13

Mindkét alapítvány jogosult arra, hogy fogadja a befizetett adó 1%-át.

Szeretettel kérjük olvasóinkat, ha támogatni szeretnék valamelyik alapítvány misszióját adójuk 1%-ával, akkor a rendelkező nyilatkozaton ezt tegyék meg. Itt jegyezzük meg, hogy a Napsugár Gyermekmentő Alapítvány szervezésében épült újjá a szöpkpusztai imaház és létesült, illetve bővült a gyermektábor, kialakításra került a parkerdő.

A mellékelt csekk fölhasználható mindkét alapítvány támogatására. (A csekk jobb felső sarkán jelezhetjük az adomány célját!) Ezúton is köszönjük - ahogy azt levélben már megtettük - az adományokat. Kívánjuk, hogy az Úr gazdagon pótolja vissza mindazok szeretetét, akik nemes áldozatot hoznak nemes célokért.

Száz év távlatából

„Baptisták az Első Világháborúban” címmel jelent meg egy remek, illusztrált, összefoglaló kötet 2007-ben a Baptista Levéltár kiadványaként, Zágoni Jenő akkori levéltáros testvér szerkesztésével. Most, hogy épp száz éve a háború kitérésének – és mivel a magyar társadalom egész évben emlékezik az eseményre, főleg az említett kötetből idézve – lapunkban is szánunk néhány oldalt a témának, azért is, mert a kötet teljesen elfogyott. Az előszóban akkor a következőket írtam:

„Egyre halványuló emlékek, lassan elfeledett nevek, események nyomába szegődik Zágoni Jenő testvér, a Baptista Levéltár igazgatója ebben az új könyvben. A XX. század első nagy vérzivatarát méltán nevezték el világháborúnak. A győztesek diktálta „béke” az igazán soha ki nem heverhető nemzeti tragédián túl méhében rejtette a következő világegést – amely a történelem eddigi legnagyobb áldozatot követelő örülete volt –, a II. világháborút.

A hangyszorgalommal gyűjtött adatok értékes tárháza ez a könyv. Aligha van magyar baptista család, amelyik ne találna ismerős neveket, talán épp felmenőjét a vaskos kötetben, de a közösségünkön kívüli olvasó is rácsodálkozik a múltra – bizony olykor elérzéke-

nyülve – a szív rejtelseibe is betekintést engedő leveleket, verseket, vallomásokat izlelgetve.

Mindkét nagyapám szenvedő alanya volt az első világháborúnak. Mindketten az olasz fronton szolgáltak. Különös kegyelem, hogy – bár sebesülten, de – mindketten túléltek, hazajöttek. Egyikük sem szeretett a katonaelményekről beszélni, de annyit azért elmondtak nekem – évtizedekkel ezelőtt –, hogy számtalanszor csak a kegyelmes Isten konkrét beavatkozása mentette meg az életüket. Csodák között jártak aknamezőn, lövészárkokban, holtak között sebesülten, vagy eszméletlenül feküdtek egy-egy tábori kórházban. Angyalok vigyáztak rájuk. Egyikük elmondta, hogy a századából 280-an vonultak be, hatan maradtak életben. Miért éppen ők? És mért ment el annyi más, ezerszám hagyva hátra özvegyeket, árvákat?! Kérdések, amelyekre nem tudunk válaszolni. Az Úr tudja.

A fájdalom, a keserűsége és gyászon túlmutat a hit, a remény szinte minden írásban...

Kívánom, hogy legyen áldásul az Olvasóknak ez a könyv, ébresztő a közömbösöknek, erőforrás a keresztyűket cipelőknak, vigasz a gyászolóknak!

Budapest, 2007. augusztus 20.”

Dr. Almási Mihály

Levél a harcterről

Kedves Gyülekezet!

Kívánom, hogy az alábbi pár sorom találja Önöket Urunk kegyelmében. Örömmel tudatom, hogy engem, Szabó Gyula honvéd huszárt is Úr Jézusunk megőrizett minden veszedelemtől. Óh, de sokszor, még a mai napon is az eszünkben van az óra, mikor az igen kedves gyülekezet az imaház falai között Urunkat megismertette. Most az ágyúk dübörgése közben imádkozunk, itt lehet csak igazán megtérni. De sokszor áldom azt az órát, amikor legelőször elmentem a gyülekezetbe, ahol megragadott az Ige üzenete, a tanítás, szeretet, és elfogadhattam az Urat. A földet rázó ágyúzásban is velem van az Úr Jézus. Itt is, ha csak tehetem, mindig olvasom a kis Bibliát. Nem hagyom el ezt soha, míg élek. Óh, édes Jézusom áldd meg seregünket a harcban, áldd meg azokat a lelkeket, akikkel ott a gyülekezetben megismerkedtem, és az igaz utat, amelyen veled járhatunk!

Kelt, 1914. november 25.

Az orosz harcterről, a Kárpátokból.

*Szabó Gyula és Szabó János
a 8. honvéd huszárezred,
2. század, tábori posta. 42.
(66. old.)*

Pünkösdi ünneplésünk a front mögött

Nem mulaszthatom el tudatni a mi pünkösdi ünneplésünket kedves testvéreinkkel, mert nem is remélve, sok örömünk volt. Hiszen még pünkösdi szombatjára elkeseredett támadásokat tettek ellenünk az oroszok, melyeket győztesen visszavertünk, számos halottjuk és sebesültjük lett, pár száz foglyot is ejtettünk. Aztán kezdődött a nagy ágyúharc mindkét részről. Így telt el pünkösdi szombatja. Az est beálltával csend lett, nyugton voltunk egész éjen át. Az Úr felvirrasztott a kedves pünkösdi ünnepre zavartalanul, s így hálákat adva neki, vártuk, hogy kezdjük meg az ünnepet. Mindnyájunk óhaja volt, s mondtuk egymásnak, csak ma volna nyugalom. És óhajainkat beteljesítette jó Atyánk, mert úgy egyik, mint másik félről csak pár ágyúlöveg rázkódtatta meg a levegőt. Eljött az idő, melyre istentiszteletet határoztunk tartani bajtársaimmal. Össze is jöttünk, akik csak tehetők, egy szép szobába, melyet elhagytak lakosai, mert közel van a fronthoz. Mi pedig imaháznak rendeztük be. Pünkösdi első napján a Szentlélek kitöltetéséről tanúskodtunk; sok örömben töltöttük az ünnepet. Vannak, akik komolyak és hüében követik az Urat. Ez pedig kihat másokra is. Vannak azonban embertársaink között olyanok is, akik még mindig acél- és vastermészetűek. Ezekért sokat kell imádkoznunk. Kérjük mennyei Atyánkat, hogy a

mi nehéz helyzetünk mindnyájunknak lelki és testi javára és üdvére váljék, s így, mikor az Úr elhozza a békét, hűen végezhesük a reánk bízottakat. (Máté 24,45-51)

Szívélyes üdvözet a déli harcterről:

Czine Ferenc (110. old.)

Őrt áll az öcsém...

*Álmodik az erdő, mosolyog az égbolt,
Nehéz illatokat lehel a fűvény...
Fekete éjféln, csillagragyogásban,
Fönt a hegyek ormán – szikláknak tövében
Szuronyos puskával, esővert köpenyben,
Hallgatag ajkakkal őrt áll az öcsém...*

*Otthon szép csendben alszik most az anyám,
Fájó rebbenések a szemöldökén...
Nyugtalan a lelke, látomások gyötrik,
Ki tudja, hogy mit lát a távol kódén...
Fönt a Kárpátokban, a halál mesgyéjén
Őrt áll az öcsém.*

Somogyi Imre (113. old.)

Daltalan mezők, daltalan rónák...

Április szeszélyes hónapja egyszer nyári tűzzel és szikasztó, meleg széllel szárítja a szomorú magyar mezőket, máskor megint esővel siratja. Bizony, most látjuk, milyen bús a magyar mező ének nélkül, most érezzük, hogy ez a keserves, nagy tél mennyi erőnk, mennyi vérünket vitte el.

Láttatok már szántani tavaszi napsütésben? Láttatok ekeszarvát tartó fiatal legényt, ki kalapját szemére vágva versenyt dalol a pacsirtával? Ha láttatok, most nézzétek meg a röggel küzdő asszonyt, a néma, szomorú asszonyt, s a sok piciny gyermeket, akik apró szerszámokkal költögetik a földet, hogy adjon élelmet, adjon kenyeret, mert a két izmos, dolgos kar, mely eddig óvta és táplálta őket, ki tudja, hol pihen, vagy hol harcol.

Most érezzük csak igazán, mi a háború. Mikor elkezdődött, olyan volt, mint egy nagy farsangi játék; virágos,

nótás, mint egy aratóünnep. Ki hitte volna akkor, ki gondolta volna, hogy drága, bokrétás legények, édes, víg fiaink szörnyű áldozatok lesznek a háború vérontárán.

Bőség és lángoló mámor ölelte a búcsúzó katonákat. Ma az elárvult, nagy, bánatos mezők hívják, várják haza őket, mert a néma sötét kendőjű asszonyok karja gyenge, és a mezőkre csak férfi szórhatja a termékeny magot.

Várnak benneteket, ti hősei, mártírjai a kárpáti télnek, várnak, hívnak, benneteket a magyar rónák – s a daltalan, árva mezők kiáltják a háborúra az első átkot. A daltalan, árva mezőkön a röggel bajlódó asszony sóhajtja el a béke első s legszentebb fohászát.

Somogyi Imre
Békés, 1915. május 2. (115. old.)

A JÓ PÁSZTOR megtalálható az interneten is:
www.jopasztor.baptist.hu

Ne szégyelljünk megvallani!

„Mindig jóleső érzéssel gondolok vissza egy a folyó év tavaszán velem történt eseményre. Parancsban volt, hogy a következő napon a legénység áldozáshoz fog járulni, ki-ki az ő vallásfelekezeti szertartása szerint. Tévedés vagy félreértés elkerülése végett, amikor az őrmester úr felolvasta a neveinket, mindenkinek meg kellett mondani a vallását, és pedig megfelelő forte hangon. Midőn a nevem mondta, természetes, hogy én is bementem felekezeti hovatartozásomat, mire bajtársaim közül többen mosolyogtak, sőt hangosan kacagtak. De én nem szégyelltem magamat. Megjegyzem, hogy parancsnokom, ott a helyszínen mindjárt megdorgálta az illetőket.

Midőn az összeírás megtörtént, egyik bajtársam hozzám jött, és halk hangon kérdezte tőlem:

– Maga hívó, baptista?

– Igen – feleltem –, és nem szégyellem a Krisztus evangéliumát.

– Én is ismerem a Szentírást – mondta – de miként tehetek eleget az Úr Jézus eme szavainak: „Aki hiszen és megkeresztelkedik, idvezül; aki pedig nem hiszen, elkárhozik” (Márk 16,16)? Mivel most nincs alkalom megkeresztelkedni, mit tegyek?

Mivel a vele való beszélgetés közben tapasztaltam, hogy békesség és üdv után komolyan vágyódik, igyekeztem az alkalmat fölhasználni, elébe tártam a megtéretlen állapot káros következményeit, s még inkább törekedtem vele ismertetni a megtért lélek boldogságát, az örök gyönyört, melyet Isten készített az őt szeretőknak.

Felhívtam a figyelmét a megtérő latorra, rámutattam, hogy Isten nem a külső dolgokat nézi, hanem a szívet, s annak érzelmeit. Elébe tártam, hogy a megtérés első és igen fontos része a bűn beismerése és annak igazi megbánása s elhagyása. Azután az új életre való komoly törekvés, csak azután következik a keresztesség, mint külső jelképe annak, hogy az óember meghalt, az új ember immár feltámadott. Mivel pedig nincs alkalom arra, hogy óhaja teljesüljön, tudniillik megkeresztelkedjék, azért az Úr előtt kedves a szándéka, hogy Filep pél-

dája szerint járjunk el. (Erre ő később felhívta a figyelmemet.) Később mondta, hogy most már érzi, hogy megtalálta a békét.”

(115. old)

Somogyi Imre: Katonatemetés

Szeptemberi alkony leszáll az erdőre...

Lepihen a csapat, áll a tábor őre.

Harc után néma csönd. Csillagos, szép este

Szuronyroham után vándorútra kelt egy

Honvédbaka lelke.

Valahol meg messze, szép Magyarországból

Árnyak suhannak ki egy falusi házból...

(– S lent az erdő mélyén, gyászként e napnak

Ezüstös éjszakáján, hulló levelek közt

Keresztet faragnak.)

Őszi szellő hozza hű lelkét egy lánynak,

S szerető jó szívét egy édesanyynak.

Álomszárnyon jönnek, szent könnyeket sírván

S összetalálkoznak, összeölelkeznek

Egy hős baka sírján.

Volhynia, 1915. (117. old.)

Somogyi Imre Volhyniából küldött fényképe, 1915

Jelentés

A háború következtében alakult Budapesti Segélyező Bizottságunk eddig a következőkről számolt be: 1915. évi június hó 14-ig feljegyzéseink szerint segélyben részesítettett 67 felnőtt személy, 210 gyermek, összesen 277 egyén. Ezek között körülbelül 1100 tétel (küldeményel) kiosztott: 35 808 korona. Ezen segélyekben özvegyek, árvák, támaszvesztett öreg szülők és olyan szegény családok részesültek, hasonlóképpen kiknek fenntartójuk a harcmezőre vitetett vagy hadifogságba került, és a család, a hadisegélynek kis mértékben való megállapítása miatt nagy nyomorba jutott, vagy ha a segélyben nem részesül.

A mi mennyei Atyánk mindedig megsegített minket, s látjuk, hogy ahol szeretet van, ott segély is van. Sok testvérünk maradandó kincset helyezett el a mennyei takarékpénztárba, amidőn a szeretettől buzdítva sietett azok terhének hordozására, akik vele az Úrban összekötve vannak, s akiknek vállaira ezen időkben súlyos keresztet helyeztek a rettenetes háborús viszonyok. A nemes adakozók még az életben meggyőződnek, hogy örök igazság van az Úr Jézus eme szavaiban (mint minden szavában): „Jobb adni, hogy nem venni!” (Apostolok Cselekedetei 20,35)

Boldogok azok, akik így gyűjtenek kincset.

A Bizottság nevében: *Csopják Attila (122. old.)*

Mártírok

Egy a sok közül: Eifert János, ifj.

Mint mikor egy fiatal fát, mely már megmutatta szép, nemes, zamatos gyümölcsöt, vihar éri és gyökerestől kitépi, úgy történt eme ifjúval is, úgy tépte ki őt is a háború vihara. Belekerült a fergetegbe, és az kitépte körünkből. De nem úgy szakította ki, hogy elszáradhasson, hanem úgy, hogy a legbölcsebb kertész felemelje és az örök kertnek szép fái közé ültesse.

Ifj. Eifert János, a soltvadkerti Eifert János testvér fiáról megjött a hír, hogy folyó év augusztus 13-án, vasárnap a harctéren fejlődés következtében meghalt.

Még nagyon fiatal volt; 1897. március 7-én született, tehát csak 19 év és 5 hónapot töltött a földön. Korán adta át szívét a Megváltónak és 1911. május 25-én, 14 évesen megkereszteltetett, de már két év előtt is a zenekarnak tagja volt. Mint gyermek, már vallást tett az Úrról, ahol csak alkalma nyílt rá. Tanítói pályára lépett. A tanítóképzőt Budapesten végezte el, és példás viseletet tanúsított az iskolában is, amit bizonyít egyik barátjának e

napokban érkezett levele is. Iskoláit 1915-ben fejezte be, és még azon év október 15-én bevonult katonának, hol nyolc hónap múlva hadapródjelölt őrmester lett, s mint ilyen indult a harctérré 1916. június 16-án.

Mindenki szerette a kedves, jó modorú, barátságos kiskatonát, akinek egész élete, hűsége, ügyessége, szorgalma mélyen bevésődött szülei, testvérei emlékébe és mindazokéba, akik őt közelről megismerték. Jó példával járt elől mint katona és jó hazafi, kiről lehet mondani, hogy a hazáért halt meg.

Négy évig volt tagja a budapesti gyülekezetnek, és az utolsó hónapokban többnyire Kispesten állomásozott, ahol megsiratták őt őszintén fiatalok és idősek. Halála hírének közlése után elénekelték a kispesti gyülekezet az ő kedves énekét: „Ha Isten békéje lakja szívemet...”

Óh, az a golyó, amely kioltotta ifjú életét, sok szíven hatolt keresztül; de mikor sebet vágott azokban, utána gyógybalzsamot hintett ama tudat, hogy nem vezett el a kedves ifjú, hanem csak előrement a szép örök hazába, ahová mindnyájunknak törekednünk kell...

(221. old.)

Somogyi Imre:

Az öreg honvéd

*Ezüst holdsugarak hullanak le szépen,
Fehér felhőfátylak úszkálnak az égen...
Hűvös őszi szellő lengeti a fákat,
Márványos, tiszta éj
Álomba ringatja szegény katonákat.*

*Naplementekor még halálrokka pergett,
Ágyúk dőrejétől ég is, föld is rengett,
S mire csendes lett a Cserna-patak völgye:
Szabó János káplár
Holtra sebzett szívvel leborult a földre.*

*Szólt a bajtársakhoz, halk, susogó hangon:
„Írjátok meg haza, ne várjon az asszony.
Pál fiam, a honvéd – fönnt az égből vár már...
S ráadásul meghal
A magyar hazáért Szabó János káplár.”*

(208. old.)

Az életmentő Biblia

Az Isonzó mentén történt. Egy felderítő szolgálat alkalomával bal mellén golyó ért egy tizedest. Az ütésre melléhez kap, és behúzódva egy fedezékbe csodálkozással látja, hogy papírcafatok lógnak lefelé melléről. Piros vér helyett, fehér papírosrongyok. Nyomban tisztába jött a dologgal, és ajkán néma hála szállt fel az ég felé... Ugyanis balfelől, a blúza felső zsebében állandóan a Bibliáját hordta, és kívül mellette pedig három kis notesz volt. A három noteszt átfúrta a folyó, ellenben a Biblián már nem bírt áthatolni. A századparancsnoka észrevette, hogy a tizedest golyó érte, hozzálépve így szólítja meg:

- Lövést kaptál, fiam?
- Igen, kapitány úr, de halálmenteset!
- Mi van a zsebedben?
- A Bibliám, kapitány úr!
- Szerencséd van, fiam, ez a te életedet mentette meg, mert egy szívlövést hártott el...

Igen, gondolá magában a tizedes, a Bibliám az én életmentőm. Duplán menté meg az életemet. Egyszer a lelkemet annak ellenségétől, a sátán és a bűn hatalmából, és aztán most, a testi ellenségtől, s annak gyilkos golyójától. Először a lelki haláltól, s másodszor a testi haláltól szabadított meg.

Vörös uralom után

Hosszú, több hétre terjedő szünet után végre ismét megjelenhetett a mi Békehírnökünk, mely már közel 25 év óta szolgálja testvéreink szellemi érdekeit, de nem csak Magyarországon, hanem a messze külföldön is.

A magyarországi szörnyű vörös uralom folyó évi július havában megtiltotta a lapok és folyóiratok megjelenését, s csak olyat lett volna szabad kinyomtatni, melynek engedélyezését a szellemi termékek központja adta volna meg. Vajon hová jutottunk volna ezen szörnyeteg uralom alatt? A kommunizmus mézes ígéreteivel megnyert egyes tömegeket, és azután rombolni kezdett minden téren. Tudva és nem tudva azon igyekezett, hogy a vallás, a hit kiirtassék és Isten neve a szívekből kivettessék. Templomokat meghagyta ugyan, de ami még ahhoz tartozott, arra rátette a kezét, s valószínű, hogy később a templomoknak sem kegyelemezett volna, mert az istentagadás és istenkáromlás bővelkedett lapjaiban és többféle irataiban...

...Éretlen gyerkőcök, rovott életű emberek ragadták magukhoz a hatalmat, és új rendet, új társadalmat akartak alkotni. Záptojásokból akartak csirkéket költetni. Egyenlőséget, közösséget, testvériséget akartak ők létrehozni fegyverekkel és akasztásokkal. Mintha mondta volna a gonosz lélek, hogy: „amit ti, keresztyének, már közel kétezer év alatt nem tudtatok létrehozni egyházaitokkal, hát majd létrehozom én azt erőszakkal, korbáccsal és bilincessel!”...

(331–332. old.)

Az Isonzo völgye a Monte Santo felől. A báltérben Görz városa

A lelki harcokban is legyen a Biblia ne csak a zsebünkben a szívünk fölött, de szívünkben is annak életadó szavai és égi ereje, lelki életünk védőpajzsa gyanánt, és lelkünk élete lesz megmentve általa az örök életre.

(375–376. old.)

Somogyi Imre:

A mi kálváriánk

*Templomi csöndben, mélységes gyász után
Felbúg halkan a bús orgonaszó,
Belopja magát az emberi szívbe,
Oly selymes, oly szép, oly andalító.
„Föltámadt Krisztus!” és halleluját zeng
Könnyes szemmel a hívők éneke, –
S a magyar nemzet tragédiájában
Megismétlődik Krisztus élete.*

*Az igazságot mikor megcsúfolták,
Töviskoszorút font a rosszvilág,
S most is nyílik még – messzi hegyek alján
Szívek véréből sok piros virág..
S járjuk tovább a kálváriánkat,
Kereszt súlyától sebes már vállunk;
Tavasz csókjában, glóriás szent fényben
Vajon leszen-e föltámadásunk?!*

(338. old.)

Végjáték és új kezdet

Néhány sor Beke László élettörténetéből Zágoni Jenő nyomán

„...Az 1917-es bolsevik forradalom után a hadifoglyok élete alapjaiban változott meg. Ugyanez történt az orosz (és nem orosz) falusi és városi lakossággal is. Az addigi kedves, barátságos, utolsó falatjukat még a foglyokkal is megosztó emberek gyanakvókká, idegesekké, teljesen zárkózottakká váltak. Ezután szóba se álltak a velük dolgozó magyarokkal.

A vörösök bandákba verődve raboltak és gyilkoltak, a templomokat és kolostorokat megszenteltlenítették, felgyújtották; a papokat és a hívőket, de a tanítókat, és a jobb anyagi körülmények között élő falusi „bojárokot”, a városi tisztviselőket is lelőtték és kifosztották, legjobb esetben pedig Szibériába száműzték. Hasonló helyzetbe kerültek a baptista és mennonita prédikátorok és a gyülekezeti tagok is. A száműzetés, a távolkeleti bányamunka és vasútépítés már kiváltságnak számított.

A folyamatos rablások után a lakosság tartalékai eltűntek, a hadifoglyok pityóká-, árpakása-, káposzta- porciója egyre zsugorodott.

Még ennél is nagyobb baj volt, hogy a korábbi embersége-sebb cári tábori és munkahelyi őrséget a fegyenctelepekről kiszabadított köztörvényes bűnözők, a városi gyárak munkakerülői és a katonaságtól leszerelt férfiak, önkéntes nők váltották fel, akik minden embertelenségre képesek voltak.

1918 tavasza számunkra is megmutatta a „néphatalom, a proletárdiktatúra” igazi arcát, megelőlegezte a pokol kínjait. A barakkok végére gerendákból 4x4-es ablak nélküli melléképületeket ácsoltattak. A tábor központi terén egy nagyobb és egy kisebb emelvényt építettek. Miután befejeztük ezt a munkát, nemsokára „elvtársak” érkeztek a központból, akiknek egy része

katonaruhát, mások vörös karszalagot, sapkájukon vörös csillagot viseltek. Különválasztották az osztrák (szerintük német) és a magyar-román hadifoglyokat. Az utóbbiak közé az erdélyi románok tartoztak. Az osztrákok külön katonai kísérettel elhagyták a tábort. Hogy mi történhetett velük, nem tudjuk. Az ottmaradottakat – kb. 5-6000 embert – felsorakoztatták és az emelvényről szózatot intéztek hozzájuk. A magyarul is beszélő tolmács segítségével tudatták, hogy újabb parancsig nem dolgozunk.

A tábort el nem hagyhatjuk, állandóan a megadott helyünkön kell maradjunk, mivel egyéni beszélgetésekre kerül sor. Aki megszegi az utasításokat, vagy szökni próbál, lelövik...

Az ítélethozatalok utáni héten magyarul is beszélő vörös katonák és karszalagos civilek jelentek meg a tomszki táborban. Parancsnokuk Kun Béla volt, aki beszédet intézett hozzánk. Közölte, hogy a bolsevik párt hajlandó megkegyelmezni nekünk, ha belépünk a Vörös Hadseregbe. Azt is megígérte, hogy ha megtisztítjuk az országot a cári csapatoktól és a más ellenséges elemektől, utána hazarendnek Magyarországra.

Az elvtársak agitációs tevékenysége nem sok sikerrel zárult. Az egész táborból két

altiszt és 25-30 közkatona adta be a derekát, akik a haditörvényszékiekkel és Kun Béláékkal együtt teherautóval távoztak” ...

(379–380. old.)

Aztán jött Szibéria. Beke László testvér 1966-ban jöhetett vissza szülőföldjére, ami persze már régen Románia volt, Trianon jóvoltából.

– am –

Charge: Infst.		Assentjahr: 1914	
Beke		Grundbuchs-Bl.: 112	
		Ladislav	
Heimatzuständigkeitt			
Land	Bezirk (Komitat)	Ort	Geb.-Jahr
Ung	Háromszék	Felsőörszertő	1894
vermibt seit: 2-7/7		lt. V. G. Nr.:	
z. 33		Liste Nr.: 10163B	
Name: Beke László		10404.02	
Religion: Bapt.	Alter oder Geburtsjahr: 22	Heimatzgem. Heimatsbez.:	
Köslöv		Ladislav	
Charge:	Grdb.-Nr.:	A.-J.:	
Truppenkörper: 2. J.P.	Unterabt.:		
Gefangen in:	am: 20. IV. 16.		
Gesundheitszustand:	GESUND		
Interniert in:	CHUTOR WESCHOWO		
	Gouv. Nischny Nowgorod		
Russland			

KVÍZKÉRDÉSEK

BIBLIAI BOTANIKUS KERT

A közelgő tavaszra tekintettel a Bibliában említett növényekről állítunk össze egy kérdéssort.

A feladványt készítette: dr. Sajben Klára

Beküldési határidő: 2014. április 30.

A helyes válaszok mellé kérjük beküldeni a pontos igehely megjelölést is.

1. Melyik fűszer van megemlítve a Bibliában az alábbiak közül?

- Bazsalikom
- Fahéj
- Szegfűszeg
- Szerecsendió

2. Kik közti üzenetváltásban szerepel a bogáncskóró?

- Dávid és Góliát
- Aháb és Jósafát
- Jóás és Amacjá
- Roboám és Jeroboám

3. Melyik két nő versengésében volt szerepe a mandagórának?

- Ráchel és Lea
- Sára és Hágár
- Mária és Márta
- Rúth és Naomi

4. Jézus kereszten való szenvedésekor milyen gyógynövényt említ az evangélium?

- Üröm
- Tömjén
- Izsóp
- Levendula

5. Melyik növény szerepel az alábbiak közül a magvetőről szóló példázatban?

- Búzavirág
- Ricinus
- Liliom
- Konkoly

6. Milyen fákot ültetett Ábrahám Beérsabában?

- Tölgyfa
- Tamariszkuszfa
- Majomkenyérfa
- Datolyapálma

7. Milyen fa alatt tartózkodott Saul, miközben a fia, Jonatán végrehajtotta a filiszteusok elleni hőstettét?

- Gránátalmafa
- Olajfa
- Cédrusfa
- Tölgyfa

8. Hány hold szőlő terem 1 bat bort Ézsaiás könyvében?

- 1
- 5
- 7
- 10

9. Milyen fák mögül támadt Dávid a filiszteusokra?

- Fügefa
- Cédrusfa
- Tölgyfa
- Szederfa

10. Mely növények különbek Salamon pompájánál?

- Pitypangok
- Liliomok
- Sivatagi rózsák
- Konkolyok

11. Ki gyűjtatott fel egy beérett árpatáblát?

- Gedeon
- Sámson
- Absolon
- Salamon

12. Az alábbiak közül melyik NEM szerepel Máté evangéliumában?

- Babér
- Kömény
- Kapor
- Menta

13. Mihez hasonlított a manna?

- köles
- koriander
- mustármag
- durumbúza

Az előző feladvány helyes megfejtése: 1 – c, a betsaidai vak mondta, Márk 8,24; 2 – d, tél, János 10,22; 3 – a, Amikor Jákób legeltette Lában juhait, 1Móz 30-39; 4 – c, Dávid egyik vitéze, Eleázár harcolt így a filiszteusok ellen, 2Sám 23,10; 5 – b, 1005, 1Kir 5,11 (1Kir 4,32 a Károli fordításban); 6 – b, Ezékiel, Ez 4,11; 7 – c, Ézsaiás, Ézs 20,2-3; 8 – d, Jeremiás, Jer 51,31; 9 – a, Boáz, 2Krón 3,17; 10 – c, Omri, 1Kir 16,24; 11 – b, Nób, 1Sám 22,19; 12 – d, Mind meddő volt, több történet alapján, nem egy konkrét hely.

A megfejtést beküldték: Fodor Boglárka (Békés), Czap Elekné (Debrecen) és további 65-en, (lásd a keresztrejtvényt megfejtők névsorában a csillaggal jelölt neveket).

Gratulálunk!

A Lacházi Baptista Gyülekezet weblapja elérhető
a www.lachaza.baptist.hu címen.
Kérjük, látogasson el a honlapra!

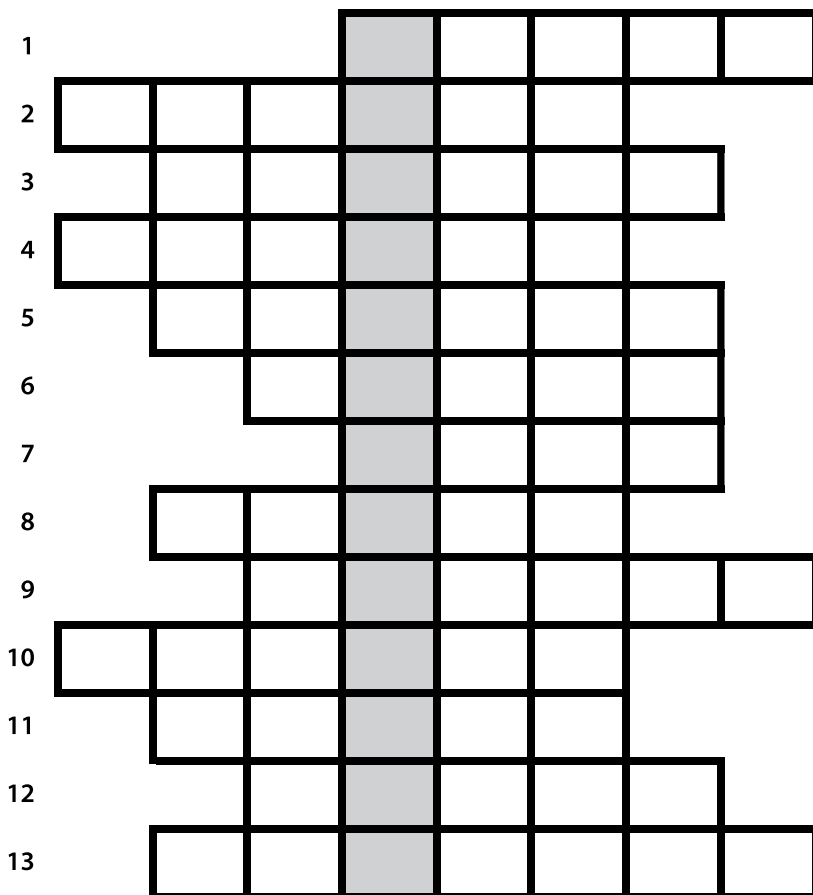

GYEREKREJTVÉNY

Kedves Gyerekek! Rejtvényünkben, a satírozott oszlopban egy nevet kaptok meg. Megfejtendő a név és az, hogy milyen híres esemény kapcsolódik hozzá.

Beküldési határidő: 2014. április 30.

A feladványt készítette: Dr. Sajben Klára

Meghatározások:

1. – Az áruló tanítvány; 2. – Izsák felesége; 3. – Tábita másik neve; 4. – Az ifjú, akit az oroslánok vermébe vetettek; 5. – Ő mászott fel egy fügefára; 6. – Az ő testvére volt Áron; 7. – Egy híres menyegző helyszíne; 8. – A kémeek ezt vitték Izrael földjéről mutatóba; 9. – Ötvösmestereiről híres Kis-ázsiai város; 10. – Ide való volt az ördögös, akit Jézus meggyógyított; 11. – Őt táplálták a hollók bujdosása alatt; 12. – Az izráéliek eledele a pusztai vándorlás során; 13. – A próféta, akit kopasznak csúfoltak

Az előző rejtvény helyes megfejtése: Üdvözítő született ma nektek (Lk 2,11)

Helyes megfejtést küldtek be: Bálint Laura (Noszvaj), Kiss Pálma Virág (Szigethalom), Vári Tímea (Kiskőrös), Pintér Géza (Bp), Pintér Viktor (Bp)

Gratulálunk!

Timeus fia mit látott?

Látta a szívével

Jézus közeledik

feléje az úton

Látta a hitével

hogy most elnyerheti

amit régóta várt

Látta a fülével

hogy gyógyulásának

sok az ellensége

Látta értelmével

hogy ő egyáltalán

nem zavarja Jézust

Látta reménységgel

milyen sokan vannak

kiknek majd elmondja

Látta biztos hittel

ha ezt elbeszéli

hányan elindulnak

a gyógyulás útján

a Messiás felé

Gerzsenyi Sándor

Pécs, 2013. 10. 10.

JÓ PÁSZTOR

Kiadja: JÓ PÁSZTOR KÖZHASZNÚ
ALAPÍTVÁNY

PMB 12. PK 60.255/2002/4.

Számlaszám:

11742252-20061533 OTP Bank Rt.

Adószám: 18696619-1-13

Tel.: 06-20/886-0845

Fax: 06-24/468-108

Levelezési cím: 1431 Budapest, Pf. 171

E-mail cím: jopasztor@baptist.hu

www.jopasztor.baptist.hu

Felelős szerkesztő és kiadó:

Dr. Almási Mihály

Irodalmi szerkesztő: Gerzsenyi Sándor

Zenei szerkesztő: Tóka Szabolcs

Nyomás: Mátyus Bt.

HU ISSN 1786-268X

Maradj velem*

1. Ma - radj ve - lem, mert im - már al - ko - nyul,
 2. A - mint a nap - fény el - tűnt las - sú - dan,
 3. Min - den ó - rá - ban vágy - lak té - ge - det,
 4. Tárd ki fe - let - tem ál - dó, szent ke - zed,

Az éj - sza - ká - nak ső - tét ár - nya hull!
 Föl - di di - cső - ség s ő - röm el - su - han,
 Nagy ir - gal - ma - dat, szent sze - rel - me - det;
 S én meg - csó - ko - lom rajt' a seb - he - lyet...

Nincs se - gít - sé - gem, sen - kim sincs ne - kem,
 Mert csak mu - lan - dó min - den i - de - lenn,
 Ha be - szélsz hoz - zám, ger - je - dez szí - vem,
 Föl - di éj mú - lik, de fény gyúl menny - ben,

Ó, szánj meg, U - ram, és ma - radj ve - lem!
 Ó, Te, ki ö - rök vagy, ma - radj ve - lem!
 U - ram, Vi - gasz - ta - lóm, ma - radj ve - lem!
 Ha - lál völ - gyén túl is ma - radj ve - lem!

Szöveg: H. Fr. Lyte Ford.: Somogyi Imre Dallam: W. H. Monk

* Baptista Gyülekezeti Énekeskönyv 525. éneke, Dr. Somogyi Imre versei és fordításai közül talán az egyik leg-
 szebb és jelen számunkban különösen aktuális. - a szerk. -

1	2		3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	
14		15				SZ	16							
17						18		19				20		
21				22		23		24			25			
26			27				28		29	30				
31			32			33				34			35	
		36			37		38			39				
	40		41			42			43					
44		45			46			47					48	
49				50			51		52			53		
54			55		56			57			58			
59	60			61	62		63			64				
65			66			67		68		69				
70		71					72		73					74
												75		
12	60	76	13	19	70	50	37	63	68	23	62	6	28	30

KERESZTREJTVÉNY

– TAVASZI HANGULATÚ IGEVERS

A megfejtendő igevers részei a **különálló sor**, a **vízszintes 3**, **függőleges 23**, **függőleges 44**, **függőleges 1** alatt található.

Megfejtendő az igevers és az igehely.

A rejtvényben szereplő nevek az új fordítás szerint kerültek beírásra, az ettől való eltérést külön jelezzük.

Vízszintes: 1. Nóta egynemű betűi **3. A megfejtendő igevers második része** 14. Valaminek a megtapasztalása 16. A kereszténység pihenőnapja – ford. 17. Itt fakasztott vizet a sziklából Mózes 19. Ezen a hegyen épült fel Jeruzsálem – ford. 20. Hív – régiesen 21. Ó-val a végén: görcs 22. A molibdén és a foszfor vegyjele 24. A kígyó neve a Dzsungel könyvében 25. Közösséghez tartozó 26. Ide betűi keverve 27. Jáfet egyik fia – ford. 29. Gyökérhajtása 31. Esell! 32. A tetejére 33. Ezt teszi az inas Munkácsy képén 34. Amit valamiért fizetünk – ford. 35. A rúd két vége! 36. Bibliai gabona mértékegység, az éfa tizedrésze – ford. 38. A cink vegyjele 39. Innen származott Ámós próféta 41. Autójával hátrafelé menetben ütközik valamivel 44. Egy kút neve, amit Izsák szolgálai ástak 46. Lankadni kezd! 47. Kain unokája 49. Ülőalkalmatosság 50. Zenéért felelős lévita Dávid és Salamon idejében, zsoldárt is tulajdonítanak neki (Kár.ford.) – ford. 52. Ékes egynemű betűi 53. Kettőzve – gyermekfelügyelő 54. Férfi, aki

Mózes ellen lázadt 56. Áruvédjegy 58. C-vel a végén: gyűrődés 59. Tollforgató 61. Ború egynemű betűi 63. Megbeszélés része! 64. Zenére végzett ritmikus mozgás 65. Véd – ford. 66. Itt hívta el az Úr Gedeont 68. Z-vel a végén: efézusi istennő 70. Velünk az Isten 73. Ábrahám fia 75. Felfűl!

Függőleges: 1. A megfejtendő igevers ötödik része 2. Kémlent – ford. 3. Hely a pusztában, ahol 12 forrás és 70 pálmafa volt 4. Veszprém patakja 5. Hamát városának bálványa 7. Híres olasz folyó – ford. 8. Sziget az Ír-tengerben 9. JNOK 10. Betsabé férje 11. Kemény szárú 12. Előd 13. Hágár kútja 15. Papi öltözet 18. Moáb betűi keverve **23. A megfejtendő igevers harmadik része** 25. Ókori nép a Balkán-félsziget területén 27. Noé atyja 28. Tanulatlan ökor 30. Ennek a királynak a helytartója őrizte Damaszkusz városát Pál idejében – Kár.ford. 32. Jákób anyja 37. Állatok lakhelye 39. Sokszínű 40. Vízisportot űző 42. Ajtónálló lévita Dávid idejében (1Krn 26) – Kár.ford. 43. Római ötvenegy **44. A megfejtendő igevers negyedik része** 45. Nulla 48. Állatok „keze” 51. A legnagyobb ember az anákok között 53. Az ifjú, akit az oroszánok vermébe vetettek 55. Éli főpap egyik fia 57. A patak neve, ahol Illés rejtőzött 58. Innen származott Sámuel 60. Római isten – ford. 62. Ósi mezopotámiai város 64. A matematika része! 66. B-vel az elején: a baloldali oszlop neve a salomoni templom előtt 67. ... Lingus – ír nemzeti légitársaság 69. Thaiföldi, zambiai és osztrák autójel 71. Megy páratlan betűi 72. A lantán vegyjele 74. Kelet-sváji falucska neve

ság 69. Thaiföldi, zambiai és osztrák autójel 71. Megy páratlan betűi 72. A lantán vegyjele 74. Kelet-sváji falucska neve

Beküldendő az igevers és az igehely.

Beküldési határidő: 2014. április 30.

A rejtvényt készítette: Dr. Sajben Klára

Az előző rejtvény helyes megfejtése:

„Mert megjelenik az Úr dicsősége, látni fogja minden ember egyaránt. (Ézsaiás 40,5)

Helyes megfejtést küldtek be:

Martonné Szlepák Margit* (Tahi), Lőrincz Jánosné* (Bp), Bató Tiborné* (Ócsa), Simon Zoltánné* (Bp), Kovács Bálint* (Újkígyós), Lomjanszki Jánosné* (Órbottyán), Vezensyiné Ács Magdolna* (Pécel), Ádám Lászlóné* (Sajószentpéter), Nagy Sándorné* (Berettyóújfalu), Ilyésné Katona Ibolya* (Pécel), Döme Károlyné* (Zirc), Gyarakai Lászlóné* (Békés), Spangenberg Rudolf* (Kömlő), Polányi Károlyné* (Bp), Marton András* (Bp), Dan János* (Békés), Polányi István* (Bp), Kovács Imréné* (Ráckeresztúr), Kissné Ady Éva* (Békés), Bató Tiborné* (Ócsa), Dr. Varga Lászlóné* (Pécel), Bolemányi Jánosné* (Kiskőrös), Gulyás Ernőné* (Bp), Dobner Béláné* (Bp), Nuszbaum Ferencné* (Gödöllő), Petrik Ádámné* (Órbottyán), Mihály Sándor* (Szada), Horváth Béláné* (Szada), Lisztes András* (Albertirsa), Török Sándor* (Pécel), Marton Debóra Renáta* (Lénárdaróc), Gyarakai Mihályné* (Békés), Gál Miklósné* (Tard), Hégey Béláné* (Békés), Barát Imréné* (Nyíregyháza), Tóthné Szűcs Csilla* (Békés), Surányi Pál Istvánné* (Dunaharaszti), Ecsedi Istvánné* (Érd), Kerekes Béláné* (Mágocs), Kissné Kovács Valéria* (Hajdúböszörmény), Kiss Antal* (Gyula), Vári Györgyné* (Kiskőrös), Kovács Sándorné* (Kiskőrös), Kustán Jánosné* (Dunaújváros), Barna Rezsőné* (Pécel), Zóka Benjámin* (Pécs-Hird), Sáfri János* (Pécel), Marton Elemér* (Lénárdaróc), Tóth Antalné* (Hajdúböszörmény), Lovász Mihály* (Kiskőrös), Grósz Györgyné* (Kétegyháza), Horváth Jánosné* (Fadd), Barta Gyuláné* (Mezőkövesd), Bathó Erzsébet* (Rév-Komárom), Szegedi Gyuláné* (Kiskőrös), Sándor Mária* (Bp), Nyári István Lászlóné* (Kaposvár), Hodoszó Jánosné* (Méhkerék), Némethné Tóth Eszter* (Kaposvár), Vajda Jánosné* (Orgovány), Schmal Henrikné* (Balatonszemes), Tulkán Péterné* (Kétegyháza), Szirbucz Mihályné* (Kétegyháza), Rózsa Tiborné* (Kiskőrös), Sóvágó Antal* (Hajdúböszörmény), Varga Lajosné* (Isaszeg), Kovács Sándorné* (Miske), Stelkovic Béla (Békés), Pócsi Lajos (Hajdúszoboszló), Papp József (Szomolya), Németh Emília (Szombathely), Papp Béláné (Pécs), Török Sándor (Debrecen), Lomjanszkiné Torgyik Zsuzsa (Kiskőrös), Forrás Ferenc (Bp), Trenka Józsefné (Nógrádmegyer),

Könyvjutalomban részesült: Vári Györgyné (Kiskőrös), Nyári István Lászlóné (Kaposvár), Sóvágó Antal (Hajdúböszörmény), Tóthné Szűcs Csilla (Békés), Marton Debóra Renáta (Lénárdaróc)

Gratulálunk! Jutalmukat postán küldtük el.